Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 120/2026
van 22 oktober 2026
Rolnummer : 8495

In zake : het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 18 mei 2024 « tot regeling van de private opsporing », ingesteld door de vzw « Beroepsvereniging der Automobieldeskundigen van België » en Julien Flamme.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, de rechters Thierry Giet, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin, Magali Plovie en Frank Fleerackers, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus rechter Danny Pieters, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 3 juni 2025 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 4 juni 2025, is beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 18 mei 2024 « tot regeling van de private opsporing » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 6 december 2024) ingesteld door de vzw « Beroepsvereniging der Automobieldeskundigen van België » en Julien Flamme, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Elisabeth Kiehl, advocate bij de balie Luik-Hoei, en door mr. Aline Charlier, advocate bij de balie te Verviers.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Nicolas Bonbled en mr. Junior Geysens, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 15 juli 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Kattrin Jadin en Danny Pieters te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de

kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep

A.1. De vzw « Union Professionnelle des Experts en Automobiles de Belgique » (hierna : UPEX) en Julien Flamme vorderen de vernietiging van artikel 2, eerste lid, 3°, 5°, 8°, 9° en 16°, en tweede lid, van artikel 30, eerste lid, 3°, *d)*, van de wet van 18 mei 2024 « tot regeling van de private opsporing » (hierna : de wet van 18 mei 2024), alsook van de artikelen 3, 4 en 24 van diezelfde wet.

De verzoekende partijen zijn van mening dat, in het kader van hun beroep, die bepalingen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen

A.2. Ter staving van haar belang om de vernietiging van de voormelde bepalingen van de wet van 18 mei 2024 te vorderen, merkt UPEX op dat haar statutair doel erin bestaat de beroepsbelangen van haar leden te beschermen, dat die leden zijn ingeschreven op de ledenlijst van het Instituut van de auto-experts en dat de bestreden wetsbepalingen afbreuk doen aan de organisatie en de uitoefening van het beroep van « auto-expert » in de zin van de wet van 15 mei 2007 « tot erkenning en bescherming van het beroep van auto-expert en tot oprichting van een Instituut van de auto-experts » (hierna : de wet van 15 mei 2007). De verzoekende vereniging voegt eraan toe dat geen enkele vertegenwoordiger van dat beroep werd geraadpleegd tijdens de parlementaire voorbereiding van die bepalingen.

Julien Flamme voert op zijn beurt aan dat de bestreden wetsbepalingen zijn situatie van auto-expert rechtstreeks en ongunstig raken, aangezien zij hem beletten om de opdrachten die hij uitvoerde vóór de inwerkingtreding ervan, voort te zetten.

Ten aanzien van het eerste middel, dat is afgeleid uit de schending van artikel 23, eerste lid en derde lid, 1°, van de Grondwet

A.3.1. UPEX en Julien Flamme voeren aan dat artikel 24 van de wet van 18 mei 2024, doordat het de ondernemingen voor private opsporing verbiedt om andere activiteiten uit te oefenen dan die waarvoor zij met toepassing van diezelfde wet zijn vergund, in aanzienlijke mate, en zonder redelijke verantwoording, het beschermingsniveau van het recht op arbeid van de auto-experts vermindert.

A.3.2. De verzoekende partijen preciseren dat, in het licht van de regels die vervat zijn in de wet van 15 mei 2007, de activiteiten van een auto-expert verschillen van gewone handelsactiviteiten.

A.4.1. Zij wijzen erop dat de wet van 19 juli 1991 « tot regeling van het beroep van privé-detective » (hierna : de wet van 19 juli 1991), die werd vervangen bij de wet van 18 mei 2024, geen onverenigbaarheid

voorschreef tussen het beroep van auto-expert en dat van privédetective. Zij voeren aan dat artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 zulk een expert, die toegang heeft tot persoonsgegevens, zelfs uitdrukkelijk toestond om een activiteit van privédetective uit te oefenen indien die activiteit een « inherent bestanddeel » van zijn beroepswerkzaamheden was.

A.4.2. De verzoekende partijen zijn van mening dat artikel 24 van de wet van 18 mei 2024 een auto-expert die de in de artikelen 7 tot 22 van die wet bedoelde ministeriële vergunning zou hebben verkregen en aan de in artikel 30 van diezelfde wet vermelde voorwaarden zou voldoen, absoluut verbiedt het bij die wet gedefinieerde beroep van privaat onderzoeker uit te oefenen, dat overeenkomt met het vroegere beroep van privédetective.

A.4.3. UPEX en Julien Flamme voeren ook aan dat het verbod voor een auto-expert om een private opsporingsactiviteit te blijven uitoefenen, tot gevolg heeft dat deze beroepsbeoefenaar zijn opdrachten niet meer efficiënt kan vervullen, opdrachten die zijn beschreven in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 zoals het was geformuleerd vóór de vervanging ervan bij artikel 6 van de wet van 20 november 2025 « tot wijziging van de wet van 15 mei 2007 tot erkenning en bescherming van het beroep van auto-expert en tot oprichting van een Instituut van de auto-experts » (hierna : de wet van 20 november 2025). De verzoekende partijen beklemtonen dat die opdrachten zeer uiteenlopend zijn, dat zij niet steeds betrekking hebben op de afwikkeling van een schadegeval door een verzekeraar naar aanleiding van een verkeersongeval, en dat voor de meeste van die opdrachten de expert kennis moet nemen van persoonsgegevens.

De verzoekende partijen leiden uit de parlementaire voorbereiding van artikel 3, 3°, en van artikel 4, eerste lid, 2° en 6°, van de wet van 18 mei 2024 af dat elke auto-expert zich voortaan zal moeten beperken tot louter technische materiële vaststellingen met betrekking tot de betrokken goederen, en dus niet langer verzekerden of derden mag ondervragen teneinde na te gaan of er geen sprake is van fraude ten nadele van een verzekeraar. Zij zijn van mening dat het in de praktijk niet mogelijk is een onderscheid te maken tussen een « technisch onderzoek » en een « onderzoek naar fraude » in de zin van artikel 4, eerste lid, 6°, van de wet van 18 mei 2024.

De verzoekende partijen stellen dat bepaalde opdrachten niet meer kunnen worden uitgevoerd, noch door een privaat onderzoeker, noch door een auto-expert.

A.5. UPEX en Julien Flamme zetten vervolgens uiteen dat het verminderde beschermingsniveau van het recht op arbeid van de auto-experts, dat het gevolg zou zijn van het in artikel 24 van de wet van 18 mei 2024 vastgelegde verbod, aanzienlijk is.

De verzoekende partijen stellen dat, door het feit dat het voor een dergelijke expert onmogelijk is om een private opsporingsactiviteit in de zin van die wet uit te oefenen, de kosten voor de verzekeraars zullen stijgen, aangezien zij voortaan ook een privaat onderzoeker zullen moeten inschakelen. Zij voeren aan dat in bepaalde dossiers de verzekeraars, uit kostenoverwegingen, zouden kunnen beslissen om af te zien van de diensten van die expert en alleen een privaat onderzoeker in te schakelen die over technische kennis op het gebied van auto's beschikt.

De verzoekende partijen vervolgen dat een auto-expert die dit beroep zou opgeven om privaat onderzoeker te worden, zowel financiële als professionele schade zou lijden, aangezien hij zijn specialisatie zou verliezen.

A.6. UPEX en Julien Flamme zetten tot slot uiteen dat het verminderde beschermingsniveau van het recht op arbeid van de auto-experts, dat voortvloeit uit het verbod bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 mei 2024, niet redelijk verantwoord is in het licht van de doelstelling om het privéleven van de burgers te beschermen.

De verzoekende partijen leiden af uit het arrest van het Hof nr. 19/2025 van 6 februari 2025 (ECLI:BE:GHCC:2025:ARR.019) dat die legitieme doelstelling had kunnen worden bereikt door een maatregel die minder afbreuk doet aan het recht op arbeid van de auto-experts, zoals bijvoorbeeld het vaststellen van voorwaarden voor toegang tot het beroep van privaat onderzoeker, waardoor op gepaste wijze de eerbiediging van het privéleven van anderen door die experts kan worden gewaarborgd. Zij benadrukken tevens dat de wet van 18 mei 2024 van openbare orde is, en dat de wet van 15 mei 2007 reeds tal van regels bevatte die onder meer tot doel hadden de bekwaamheid, de onafhankelijkheid en de beroepsintegriteit van die experts te waarborgen.

A.7. Volgens de Ministerraad is het eerste middel niet gegrond.

A.8. Hij voert in hoofdorde aan dat artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet te dezen niet van toepassing is.

Hij stelt dat auto-experts geen aanspraak kunnen maken op het bij die bepaling erkende recht op arbeid, aangezien dat recht niet toekomt aan rechtspersonen, noch aan natuurlijke personen die een handelsactiviteit uitoefenen in eigen naam, dat wil zeggen als zelfstandige.

Hij vervolgt dat dit recht de houder ervan hoe dan ook geen subjectief recht op werk verleent, en dat het door de Grondwet slechts wordt erkend in het kader van een « algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk tewerkstellingspeil ».

A.9.1. De Ministerraad zet in ondergeschikte orde uiteen dat het verbod zoals vastgelegd in artikel 24, eerste lid, van de wet van 18 mei 2024, niet onverenigbaar is met de *standstill*-verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van de Grondwet.

A.9.2. Hij is van oordeel dat het betwiste verbod geen aanzienlijke vermindering van het door de voorheen geldende wetgeving geboden beschermingsniveau inhoudt, omdat de wet van 18 mei 2024 slechts een marginale weerslag heeft op de activiteiten van de auto-experts.

Hij merkt op dat de gebruikelijke handelingen van die experts, die zijn opgelijst in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007, zoals het was geformuleerd vóór de vervanging ervan bij artikel 6 van de wet van 20 november 2025, niet kunnen worden beschouwd als activiteiten van private opsporing in de zin van artikel 3 van de wet van 18 mei 2024, aangezien die handelingen niet voldoen aan de bij die laatste bepaling vastgestelde voorwaarden. De Ministerraad voert in dat verband aan dat het verzamelen van persoonsgegevens in principe geen deel uitmaakt van de wettelijke opdrachten van de experts en dat een dergelijke gegevensverzameling in ieder geval enkel een private opsporingsactiviteit zou kunnen zijn indien zij bij derden zou plaatsvinden teneinde de belangen van de opdrachtgever van de expert te beschermen in het kader van een conflict. Zowel uit de bewoordingen als uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 mei 2007 leidt hij ook af dat de opdrachten van de auto-experts uitsluitend technisch van aard zijn.

De Ministerraad voegt eraan toe dat artikel 4, 2°, 3° en 6°, van de wet van 18 mei 2024, dat in algemene bewoordingen bepaalde beroepen en activiteiten van haar toepassingsgebied uitsluit, onder meer betrekking heeft op de activiteiten van de auto-experts. Hij is van oordeel dat de activiteit van zulk een expert alleen zou kunnen worden gekwalificeerd als een activiteit van private opsporing in de zin van de wet van 18 mei 2024 indien die expert méér zou doen dan een technisch onderzoek en, voor rekening van een verzekeraar, een werkelijk onderzoek naar vermeende fraude zou uitvoeren, een onderzoek dat echter geen deel uitmaakt van de gebruikelijke taken van een dergelijke expert en dat verder gaat dan de opdrachten die zijn opgelijst in de wet van 15 mei 2007. De Ministerraad besluit hieruit dat, zoals de bevoegde minister tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet heeft bevestigd, die wet in principe niet op hen van toepassing is, geen invloed heeft op de essentiële activiteiten van die categorie van experts en hun situatie niet fundamenteel wijzigt.

A.9.3. De Ministerraad voert daarnaast aan dat het betwiste verbod hoe dan ook redelijk verantwoord is, niet alleen wegens de bekommernis om private opsporingsactiviteiten te professionaliseren, de professionele gedegenheid van de actoren van die sector te waarborgen en te voorkomen dat die via andere activiteiten toegang krijgen tot gegevens en informatie, maar ook wegens de doelstelling die met de wet van 15 mei 2007 wordt nagestreefd. Hij stelt dat het Hof zich bij het voormelde arrest nr. 19/2025 reeds in die zin heeft uitgesproken over een soortgelijke bepaling van de wet van 19 juli 1991.

Hij voegt daaraan toe dat de wet van 18 mei 2024 de auto-experts in geen geval verbiedt om vragen te stellen aan derden.

Wat betreft het tweede middel, dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel II.3 van het Wetboek van economisch recht

A.10. UPEX en Julien Flamme voeren aan dat aangezien de bestreden bepalingen van de wet van 18 mei 2024 de auto-expert beletten bepaalde handelingen te verrichten die essentieel zijn voor de uitvoering van zijn opdrachten, zoals opgesomd in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007, zij afbreuk doen aan de vrijheid van ondernemen van die expert, in zoverre hij, zonder redelijke verantwoording, op dezelfde manier zou worden behandeld als de personen die een beroep uitoefenen dat niet bij wet is geregeld.

De verzoekende partijen wijzen met name erop dat een van hun opdrachten erin bestaat een met redenen omkleed verslag op te stellen over de uitvoering van die opdrachten.

A.11. UPEX en Julien Flamme zijn van mening dat de wet van 18 mei 2024 de activiteiten van een auto-expert op dezelfde wijze had moeten regelen als zij, in artikel 4, eerste lid, 3° en 6°, de activiteiten regelt van de door de gerechtelijke overheid aangestelde experts of van de personen die betrokken zijn bij de afwikkeling van een bij een verzekeraar gemeld schadegeval. Zij voeren aan dat laatstgenoemde experts en personen vergelijkbare activiteiten uitoefenen en soortgelijke waarborgen bieden, zowel wat betreft hun opleiding als de tuchtregels die zij moeten naleven bij de uitoefening van hun activiteiten.

De verzoekende partijen preciseren dat de meeste auto-experts als zelfstandige, of in zeldzame gevallen als werknemer, opdrachten als technisch adviseur uitvoeren. Zij stellen dat de gerechtelijke expertises bedoeld in artikel 4, eerste lid, 3°, van de wet van 18 mei 2024 slechts een zeer klein deel van de activiteiten van die experts uitmaken.

A.12. UPEX en Julien Flamme voeren aan dat het streven naar modernisering van het wettelijk kader voor het beroep van privédetective geen legitieme doelstelling kan vormen die de discriminerende aantasting van de vrijheid van ondernemen die uit de bestreden wetsbepalingen voortvloeit, kan verantwoorden.

De verzoekende partijen vervolgen dat in het licht van die doelstelling het verbod voor een auto-expert om private opsporingsactiviteiten uit te voeren hoe dan ook een onevenredige maatregel vormt. Zij preciseren dat dit verbod niet noodzakelijk was en dat de toepassing van de regels die zijn vastgelegd in de wet van 19 juli 1991 geen enkel probleem opleverde.

A.13. UPEX en Julien Flamme stellen ten slotte dat de bestreden wetsbepalingen de auto-expert beletten zijn beroep uit te oefenen zoals hij het wenst, en hem dwingen zijn opdracht over te dragen aan private onderzoekers die over kennis op het gebied van auto's beschikken.

A.14. De Ministerraad voert aan dat het tweede middel niet gegrond is.

A.15. Hij zet in de eerste plaats uiteen dat de wet van 18 mei 2024 niet raakt aan de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 opgelijste activiteiten van een auto-expert.

Hij verwijst naar de definitie die artikel 3 van die wet geeft van « activiteiten van private opsporing », alsook naar artikel 4, eerste lid, 2°, 3° en 6°, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat het inwinnen van informatie bij de betrokkenen zelf, de gerechtelijke expertise en het meewerken aan de afwikkeling van een schadegeval niet dergelijke activiteiten vormen.

A.16. De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat het verschil in behandeling tussen, enerzijds, een auto-expert en, anderzijds, een gerechtsdeskundige of een persoon die meewerkt aan de afwikkeling van een aan een verzekeraar gemeld schadegeval, redelijk verantwoord is.

Hij voert aan dat de federale wetgevende macht wettig het doel kan nastreven om het toepassingsgebied van de wet van 19 juli 1991, zoals dat voortvloeit uit de bepalingen van die wet en uit het koninklijk uitvoeringsbesluit van 30 juli 1994 « tot vaststelling van de lijst van beroepen en activiteiten die niet beschouwd mogen worden als bedoeld in de wet tot regeling van het beroep van privédetective », niet fundamenteel te wijzigen.

De Ministerraad wijst overigens erop dat de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 opgelijste activiteiten van de auto-expert in principe niet binnen het toepassingsgebied van de wet van 18 mei 2024 vallen, en dat diens activiteiten in voorkomend geval van dat toepassingsgebied worden uitgesloten krachtens artikel 4, eerste lid, 2° en 6°, van die wet. Hij merkt op dat die expert alleen aan die wet zou kunnen worden onderworpen indien hij occasioneel andere activiteiten zou uitoefenen dan die welke zijn opgelijst in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007, die zouden kunnen worden gekwalificeerd als private opsporingsactiviteiten in de zin van artikel 3 van de wet van 18 mei 2024. Hij voegt eraan toe dat dit soort activiteiten reeds binnen het toepassingsgebied van de wet van 19 juli 1991 viel. De Ministerraad merkt op dat de enige nieuwigheid in dat verband erin bestaat dat een verbod werd ingevoerd voor de expert om die activiteiten te cumuleren met zijn gewone activiteiten, een verbod dat verantwoord is om de reeds uiteengezette redenen (A.9.3). Hij is van oordeel dat dit verbod, dat noodzakelijk is om het nagestreefde doel te bereiken, in de praktijk alleen betrekking kan hebben op de situatie van een auto-expert die een werkelijk onderzoek naar verzekeringsfraude verricht.

De Ministerraad wijst voor het overige erop dat de bestreden wetsbepalingen geen onevenredige gevolgen hebben voor de auto-expert, gezien de beperkte impact van de wet van 18 mei 2024 op diens activiteiten.

A.17. Tot slot leidt de Ministerraad leidt uit die marginale impact af dat de bestreden wetsbepalingen geen afbreuk doen aan de vrijheid van ondernemen van de auto-expert. Hij ziet niet in op welke wijze die bepalingen laatstgenoemde zouden beletten een met redenen omkleed verslag op te stellen over de uitvoering van zijn opdrachten, of een wezenlijk deel van zijn activiteiten in het gedrang zouden brengen.

Wat betreft het derde middel, dat is afgeleid uit de schending van artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

A.18. UPEX en Julien Flamme voeren in de eerste plaats aan dat artikel 3 van de wet van 18 mei 2024 niet in overeenstemming is met het « wettigheidsbeginsel » dat in acht moet worden genomen bij elke inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, om de reden vermeld in de algemene opmerking 1.3 van het advies dat de afdeling wetgeving van de Raad van State op 8 februari 2024 uitbracht over het voorontwerp van wet dat aan die wet ten grondslag ligt.

A.19. De verzoekende partijen voeren in de tweede plaats aan dat de bestreden wetsbepalingen niet beantwoorden aan de vereiste van voorzienbaarheid die voortvloeit uit het voormelde beginsel, omdat zij niet toelaten een duidelijk onderscheid te maken tussen activiteiten van private opsporing en de activiteiten van een auto-expert die zijn opgelijst in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007.

Zij zijn van mening dat het criterium van de techniciteit van de handelingen, waarnaar de bevoegde minister verwees tijdens de parlementaire bespreking van het wetsontwerp, niet verenigbaar is met de uitoefening van hun beroep.

A.20. De Ministerraad voert aan dat het derde middel niet gegrond is.

A.21. Hij benadrukt vooraf dat de wet van 18 mei 2024 een wet is die een kader vaststelt voor de activiteiten van private opsporing, en dat het feit dat er ruimte is voor interpretatie van de bepalingen ervan, die niet onverenigbaar maakt met de vereiste van voorzienbaarheid van de wet.

A.22. De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat er gevolg is gegeven aan het advies van de Raad van State, aangezien artikel 3 van het voorontwerp van wet dat ten grondslag ligt aan de wet van 18 mei 2024, is gewijzigd opdat rekening zou worden gehouden met dat advies, en dat in de toelichting bij die bepaling wordt verduidelijkt dat die wet niet van toepassing is op het verzamelen en analyseren van informatie met betrekking tot goederen.

A.23. De Ministerraad merkt ten slotte op dat de afbakening van het toepassingsgebied van de wet van 18 mei 2024, door de artikelen 3 en 4 ervan, niet is bekritiseerd door de Gegevensbeschermingsautoriteit en dat die afbakening het mogelijk maakt een onderscheid te maken tussen de activiteit van een privaat onderzoeker en die van een auto-expert, zodat die laatste kan weten onder welke omstandigheden hij handelingen kan verrichten die vallen onder de private opsporing in de zin van die wet.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de verzoekende partijen niet preciseren in welk opzicht het vermeende gebrek aan voorzienbaarheid van de bestreden wetsbepalingen of ministeriële toelichtingen een auto-expert zou beletten zijn wettelijke opdrachten te blijven vervullen.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen en de context ervan

B.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van meerdere bepalingen van de wet van 18 mei 2024 « tot regeling van de private opsporing » (hierna : de wet van 18 mei 2024).

B.2.1. De wet van 18 mei 2024 strekt ertoe het beroep van privaat onderzoeker streng te reglementeren en de toegang ertoe te beperken vanwege het met dat beroep verbonden risico op een schending van het privéleven van de burgers. De memorie van toelichting bij het ontwerp dat aan die wet ten grondslag ligt, vermeldt :

« Een specifieke regelgeving met betrekking tot het delicaat werkterrein van de private opsporing heeft haar bestaansreden omwille van volgende redenen :

- De activiteit van private opsporing is vanuit het oogpunt van overheidstoezicht en rechtsbescherming van de burger, omwille van diverse redenen, een uitermate delicate activiteit. Zo gaat deze activiteit gepaard met een verregaande inmenging in de privacy en de persoonlijke levenssfeer van burgers. Private personen speuren met het oog op het vergaren van zoveel mogelijk informatie doorgedreven naar bijvoorbeeld het gedrag, de financiële toestand, het verleden, de sociale kring en het liefdesleven van personen (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/001, p. 5).

[…] ».

B.2.2. De wet van 18 mei 2024 vervangt de wet van 19 juli 1991 « tot regeling van het beroep van privé-detective » (hierna : de wet van 19 juli 1991). De memorie van toelichting bij het ontwerp van de wet van 18 mei 2024 vermeldt daarover :

« Het voorliggend ontwerp regelt de sector van de private opsporing en heft de bestaande wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privédetective op.

De uitoefening van private opsporingsactiviteiten wordt momenteel gereglementeerd door een wet daterend uit 1991. Deze wet is verouderd en houdt geen rekening met nieuwe rechtsregels, nieuwe werkwijzes en de gewijzigde mogelijkheden tot opsporing. De nieuwe wet op de private opsporing beoogt te komen tot een vervangend kader dat aangepast is aan de huidige tijdsgeest, rekening houdt met het gebruik van moderne, technologische middelen en methodes, de plaats en rol van private opsporing in het globale veiligheidsgebeuren en de actuele beginselen en rechtsprincipes inzake bescherming van de privacy en de individuele grondrechten in een democratische rechtsstaat » (*ibid.*, p. 4).

B.3. « Activiteiten van private opsporing » in de zin van de wet van 18 mei 2024 zijn « de activiteiten behorend tot het toepassingsgebied van deze wet bedoeld in artikel 3 » (artikel 2, eerste lid, 3°).

Een « natuurlijke persoon die activiteiten van private opsporing uitoefent » is een « privaat onderzoeker » (artikel 2, eerste lid, 5°).

B.4.1. Artikel 3 van de wet van 18 mei 2024 bepaalt :

« Voor de toepassing van deze wet worden als activiteiten van private opsporing beschouwd, de activiteiten die voldoen aan de volgende cumulatieve voorwaarden :

1° de activiteit wordt uitgevoerd door een natuurlijk persoon;

2° de activiteit wordt uitgevoerd in opdracht van een opdrachtgever;

3° de activiteit bestaat uit het verzamelen van inlichtingen verkregen door de verwerking van informatie over natuurlijke of rechtspersonen of aangaande de toedracht van door hen begane feiten;

4° de activiteit heeft als doelstelling om de verzamelde inlichtingen te verschaffen aan de opdrachtgever om diens belangen in het kader van een effectief conflict of een mogelijk conflict te vrijwaren of om verdwenen personen of verloren of gestolen goederen op te sporen ».

B.4.2. Artikel 4 van de wet van 18 mei 2024 bepaalt :

« Worden niet beschouwd als activiteiten van private opsporing :

1° de beroepsactiviteiten van notaris, advocaat, gerechtsdeurwaarder, journalist, bedrijfsrevisor en wettelijke auditor;

2° de beroepen waarbij de loutere activiteit van informatie-inwinning uitsluitend gebeurt bij de betrokkene zelf;

3° de activiteiten van een door de gerechtelijke overheid aangestelde expert;

4° de krachtens de wet uitgeoefende activiteiten van ambtenaren en agenten van openbare diensten, belast met in de wet bepaalde bevoegdheden van gerechtelijke of bestuurlijke politie of inlichtingenopdrachten of met een andere wettelijk of reglementair bepaalde onderzoeksopdracht of -bevoegdheid;

5° de activiteiten die uitsluitend bestaan in het ter beschikking stellen aan derden van publiek toegankelijke administratieve of financiële informatie over personen en daarop gebaseerde kredietanalyses;

6° de activiteit van schaderegeling in het domein van de verzekeringen, voor zover deze wordt uitgevoerd zonder het verrichten van onderzoek naar fraude;

7° de activiteit van auditor zonder het verzamelen van inlichtingen over personen met het oogmerk voor de opdrachtgever ongewenste feiten op te helderen;

8° de gereglementeerde financiële activiteiten die onderhevig zijn aan een specifiek financieel toezicht;

9° de activiteiten en beroepen die specifiek gericht zijn op het identificeren, analyseren en afhandelen van cyberveiligheidsincidenten;

10° de activiteiten uitgeoefend voor rekening van de opdrachtgever ter uitvoering van wettelijke verplichtingen of opdrachten die niet als eigen doel private opsporing nastreven, maar slechts een gevolgtrekking zijn van deze verplichtingen en opdrachten.

Wanneer de resultaten verder worden gebruikt dan ter uitvoering van de wettelijke verplichtingen of opdrachten bedoeld in het eerste lid, 10°, zijn de activiteiten zoals bedoeld in het eerste lid, 10°, beschouwd als activiteiten van private opsporing.

De Koning kan, bij besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, na advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit, de lijst vaststellen van de beroepen of activiteiten die niet onder het toepassingsgebied van deze wet vallen omdat de functie en de bevoegdheden van de beoefenaars ervan geregeld zijn door een wet die voorziet in de nodige beschermingsregels ten aanzien van de personen die het voorwerp uitmaken van deze activiteiten ».

B.4.3. De memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat aan de grondslag ligt van de wet van 18 mei 2024 vermeldt met betrekking tot de artikelen 3 en 4 ervan :

« Art. 3

Wat de inhoudelijke invulling van de activiteiten van private opsporing betreft, is het niet de bedoeling het in 1991 beoogde toepassingsgebied substantieel uit te breiden of in te perken, maar de activiteit meer logisch, consequent en begrijpelijker te definiëren in functie van de doelstelling van de wetgever.

Het toepassingsgebied van de wet wijzigt noch naar inhoud noch naar omschrijving fundamenteel. Activiteiten die in de wet van 1991 nog specifiek en apart benoemd werden, worden niet nodeloos herhaald als ze onder de voorgestelde generieke omschrijving vallen die zich richt op het vrijwaren van de belangen van een opdrachtgever bij conflict of potentieel conflict. Sommige beoogde speuractiviteiten die in het belang van de opdrachtgever uitgevoerd worden zijn evenwel niet noodzakelijk steeds te plaatsen in het kader van een conflict of een potentieel conflict. Om deze reden is de activiteit naar het opsporen van verdwenen personen of verloren of gestolen goederen bijkomend opgenomen in de activiteitendoelstellingen.

[…]

De definitie maakt geen gewag van het verzamelen of analyseren van informatie aangaande goederen. Op zich blijft deze activiteit buiten het toepassingsgebied van de wet. Zo wordt een einde gemaakt aan de onzekere positie van bepaalde experts. […]

Auto-experts die de aard en de grootte van de schade van een voertuig opmeten of technische analyse uitvoeren, verrichten geen privaat onderzoek. Deze personen vallen onder de uitzondering zoals voorzien in artikel 4, 6° van de wet. Indien zij dit echter doen met het oogmerk de waarachtigheid van de gebeurtenis die de aanleiding was van de schade te onderzoeken met het oogmerk na te gaan of geen frauduleuze aangifte werd gedaan bij de verzekeringsmaatschappij, verrichten ze wel privaat onderzoek.

[…]

Art. 4

Dit artikel herneemt de relevante uitsluitingen die al voorzien zijn in de huidige detectivewet van 1991 en in een uitvoeringsbesluit van 1994. […]

[…]

2° Het gaat hier over het rechtstreeks inwinnen van informatie bij diegene die het voorwerp uitmaakt van de opsporing of informatie-inwinning.

Op basis van deze uitzondering kunnen bijvoorbeeld enquêteurs van bureaus voor marktonderzoeken of opiniepeilingen niet worden aanzien als private speurders aangezien de bevraging geschiedt bij diegene die het voorwerp is van de informatie-inwinning. Ook de personen dewelke deze activiteit uitvoeren in de verzekeringssector, vallen op die wijze buiten het toepassingsgebied van de wet. Hetzelfde kan gezegd worden van auto-experts die zich beperken tot vaststellingen op de goederen die door de belanghebbende ter beschikking zijn gesteld en de bevraging van de belanghebbende.

[…]

6° De activiteit van schaderegeling in een verzekeringsmaatschappij is geen activiteit van private opsporing, zolang de persoon die ze uitoefent geen onderzoek verricht naar individuele fraude. Technische experten vallen aldus buiten het toepassingsgebied van de wet. Het betreft hier personen die de verzekeringsrisico's analyseren en evalueren » (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/001, pp. 12, 13, 15 en 16).

Tijdens de bespreking van het wetsontwerp in de Commissie Binnenlandse Zaken, vroeg een parlementslid de bevoegde minister of zij de hiervoor vermelde benadering met betrekking tot de situatie van de auto-experts kon bevestigen, aangezien er daarover « ongerustheid » heerste bij de auto-experts (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/006, pp. 3-4).

De bevoegde minister antwoordde dat :

« een expert wiens activiteiten bestaan uit de technische vaststellingen of uit technisch onderzoek niet onder het toepassingsgebied van dit wetsontwerp noch onder het toepassingsgebied van de vigerende wetgeving vallen. Dit wetsontwerp wijzigt bijgevolg niets aan de actuele situatie van de auto-experten. Zij worden zelfs in het voorliggend wetsontwerp inzake de hen toegewezen taken door de wet van 15 mei 2007 expliciet als uitzondering vermeld in de memorie van toelichting (DOC 55-3935/001, blz. 13). Ook als uit het onderzoek van de expert blijkt dat de vaststellingen niet overeenstemmen met de aangifte van de omstandigheden of de schade door klanten, betekent dit niet dat dit een onderzoek is dat moet beschouwd worden als een onderzoek naar fraude. Het verrichte onderzoek is louter technisch van aard en de conclusies zijn gebaseerd op technische vaststellingen en hebben op die manier geen onmiddellijke relatie met een eventueel onderzoek naar fraude » (*ibid*., p. 6).

B.5.1. Artikel 24 van de wet van 18 mei 2024 bepaalt :

« Ondernemingen voor private opsporing kunnen geen andere activiteiten uitvoeren dan activiteiten van private opsporing waarvoor ze vergund zijn op basis van deze wet.

In afwijking van het eerste lid kunnen ondernemingen voor private opsporing ook vergund worden als onderneming voor veiligheidsadvies zoals bedoeld in artikel 8 van de wet van 2 oktober 2017 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid ».

B.5.2. Een « onderneming » in de zin van de wet van 18 mei 2024 is « elke natuurlijke of rechtspersoon die activiteiten van private opsporing aanbiedt aan derden of uitoefent voor derden of zich als dusdanig bekend maakt » (artikel 2, eerste lid, 16°).

« Activiteiten die aan elkaar worden verleend […] door rechtspersonen of natuurlijke personen die onder dezelfde handelsbenaming handelsactiviteiten uitoefenen, andere dan het uitoefenen van activiteiten van private opsporing [of] voor rechtspersonen die behoren tot dezelfde verbonden of geassocieerde vennootschap, in de zin van de artikelen 1:20 en 1:21 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen » worden evenwel niet beschouwd als activiteiten van private opsporing geleverd aan derden (artikel 2, tweede lid). Zij worden beschouwd als « activiteiten die ten eigen behoeve worden georganiseerd » door een interne dienst in de zin van artikel 2, eerste lid, 17°, van de wet van 18 mei 2024, dat wil zeggen « elke dienst die door een natuurlijk of rechtspersoon ten eigen behoeve wordt georganiseerd voor het op structurele wijze uitoefenen van activiteiten van private opsporing of zich als dusdanig bekend maakt ».

B.5.3. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 mei 2024 met betrekking tot artikel 24 wordt vermeld :

« Dit artikel heeft betrekking op het specialiteitsbeginsel. Het beginsel houdt in dit een onderneming voor private opsporing geen andere activiteiten kan uitvoeren dan deze waarvoor ze vergund is op basis van de wet tot regeling van de private opsporing. De toepassing van dit artikel moet professionalisering en beroepsernst waarborgen en voorkomen dat ondernemingen naast hun activiteiten van private opsporing andere activiteiten uitvoeren waardoor zij kennis krijgen van informatie of toegang hebben tot gegevens die al dan niet aangewend kunnen worden bij hun activiteiten als private opsporing. In afwijking hiervan kunnen ondernemingen voor private opsporing eveneens vergund worden als onderneming voor veiligheidsadvies, zoals bedoeld in de wet van 2 oktober 2017 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid » (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/001, p. 28).

B.6.1. Volgens artikel 29 van de wet van 18 mei 2024 is hoofdstuk 4 (« Personen ») van die wet onder meer van toepassing op de « personen die de werkelijke leiding hebben van een onderneming of interne dienst voor private opsporing » (1°), « de opdrachthouders » (3°) en de « private onderzoekers » (4°).

De « personen die de werkelijke leiding hebben » zijn « de bedrijfsleider van een onderneming en alle personen met een gezagsfunctie die aan de uitoefening van activiteiten bedoeld in deze wet verbonden is, met inbegrip van de opdrachthouder » (artikel 2, eerste lid, 9°).

De « opdrachthouder » is « de natuurlijke persoon die in naam van de onderneming of de interne dienst voor private opsporing, de opdracht aanvaardt » (artikel 2, eerste lid, 8°).

B.6.2. Artikel 30, eerste lid, 3°, van dezelfde wet bepaalt :

« De personen bedoeld in artikel 29 moeten voldoen aan de volgende voorwaarden :

[…]

3° niet tegelijkertijd met de uitoefening van een functie in de sector van de private opsporing :

[…]

d) activiteiten uitoefenen in een onderneming zoals bedoeld in de artikelen 4, 5, 6, 7, 10, 11 of 12 van de wet van 2 oktober 2017 tot regeling van de private en de bijzondere veiligheid;

[…] ».

B.7. De voormelde bepalingen zijn in werking getreden op 16 december 2024.

Ten aanzien van de middelen

Wat betreft het eerste middel

B.8. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat het Hof wordt verzocht te onderzoeken of artikel 24 van de wet van 18 mei 2024 artikel 23 van de Grondwet schendt, in zoverre die wetsbepaling, door personen die het beroep van auto-expert uitoefenen te verbieden om activiteiten van private opsporing uit te voeren, het beschermingsniveau van het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid van die personen zou verminderen, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

B.9. Uit artikel 24 van de wet van 18 mei 2024, in samenhang gelezen met artikel 2, eerste lid, 16°, van die wet, volgt dat een natuurlijke of rechtspersoon die activiteiten van private opsporing aanbiedt aan derden of uitoefent voor derden, of zich als dusdanig bekendmaakt, geen andere activiteiten mag uitvoeren dan activiteiten van private opsporing waarvoor hij met toepassing van die wet een vergunning heeft verkregen.

De verzoekende partijen leiden uit die regel af dat een persoon die het beroep van auto-expert uitoefent, niet gelijktijdig activiteiten van private opsporing in de zin van de wet van 18 mei 2024 mag uitvoeren.

B.10. Artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet waarborgt het « recht op arbeid » en het « [recht] op de vrije keuze van beroepsarbeid ».

B.11.1. Artikel 23 van de Grondwet bevat een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate vermindert zonder redelijke verantwoording.

B.11.2. In sociaaleconomische aangelegenheden beschikt de bevoegde wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid om de maatregelen te bepalen die moeten worden aangenomen om de door hem vastgestelde doelstellingen te bereiken.

B.12. Zoals is vermeld in de in B.5.3 vermelde parlementaire voorbereiding, strekt de in artikel 24 van de wet van 18 mei 2024 opgenomen onverenigbaarheidsvereiste ertoe de professionalisering en beroepsernst van de privaat onderzoeker te waarborgen en te voorkomen dat ondernemingen naast hun activiteiten van private opsporing andere activiteiten uitvoeren waardoor zij kennis krijgen van informatie of toegang hebben tot gegevens die al dan niet kunnen worden aangewend bij hun activiteiten als private opsporing. Die doelstelling sluit dus aan bij de algemene doelstelling van de wet van 18 mei 2024, zoals is vermeld in de in B.2.1 vermelde parlementaire voorbereiding, om via een strenge reglementering van het beroep van privaat onderzoeker het privéleven van de burgers te beschermen. Die doelstellingen zijn legitiem.

B.13. Wanneer de wetgever, vanwege het risico op een inbreuk op het privéleven van de burgers dat verbonden is aan de activiteit van een privaat onderzoeker, wenst dat de toegang tot dat beroep wordt beperkt en voorbehouden aan personen die in ieder opzicht voldoende waarborgen bieden, is het bepalen van strenge toegangsvoorwaarden voor dat beroep, zoals het verbod om gelijktijdig met de activiteiten van private opsporing een andere beroepsactiviteit uit te oefenen, een geschikt middel om dat doel te bereiken.

B.14. Rekening houdend met de in B.12 vermelde doelstellingen, met de ruime beoordelingsbevoegdheid van de wetgever ter zake en met de uiteenlopende situaties die zich kunnen voordoen, kon de wetgever redelijkerwijs voorzien in een algemene onverenigbaarheid van elke beroepsactiviteit, in plaats van een onderscheid te maken naargelang de mate waarin de betrokken beroepsactiviteit al dan niet rechtstreeks toegang geeft tot persoonsgegevens of de administratieve overheid een beoordelingsbevoegdheid te verlenen in dat verband. Overigens betwisten de verzoekende partijen niet dat de activiteiten van auto-expert toegang kunnen verschaffen tot persoonsgegevens.

B.15. De bestreden bepaling heeft geen onevenredige gevolgen voor de personen die het beroep van auto-expert uitoefenen. Zoals ook blijkt uit het gebruik van het woord « naast » in de in B.5.3 vermelde parlementaire voorbereiding, heeft artikel 24 van de wet van 18 mei 2024

enkel betrekking op de gelijktijdige uitoefening van activiteiten van private opsporing en van een andere beroepsactiviteit, zoals het beroep van auto-expert. Die bepaling belet dus niet dat de betrokken persoon activiteiten van private opsporing kan uitoefenen nadat hij de activiteit van auto-expert heeft stopgezet.

Omgekeerd belet de bestreden bepaling de persoon die het beroep van auto-expert uitoefent, niet om dat beroep verder uit te oefenen. In dat verband volgt uit de in B.4.3 vermelde parlementaire voorbereiding dat de wet van 18 mei 2024, hoewel zij de activiteiten van auto-expert niet uitdrukkelijk uitsluit uit haar toepassingsgebied, niet ertoe strekt dergelijke activiteiten te regelen. Zo wordt in die parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk aangegeven dat « auto-experts die de aard en de grootte van de schade van een voertuig opmeten of technische analyse uitvoeren, […] geen privaat onderzoek [verrichten] » en blijkt uit die parlementaire voorbereiding met name dat dergelijke activiteiten onder de uitzonderingen van artikel 4, eerste lid, 2° en 6°, van die wet kunnen vallen. In de mate dat de auto-expert door een rechter wordt aangesteld, vallen zijn activiteiten onder de uitzondering bepaald in artikel 4, eerste lid, 3°, van de voormelde wet. Zoals eveneens in B.4.3 is vermeld, heeft de bevoegde minister ook uitdrukkelijk gepreciseerd, onder verwijzing naar die uitzonderingen, dat de wet van 18 mei 2024 « niets [wijzigt] aan de actuele situatie van de auto-experten » (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/006, p. 6).

B.16. Zonder dat het nodig is te onderzoeken of de onverenigbaarheid vastgelegd bij de bestreden bepaling een aanzienlijke achteruitgang van het beschermingsniveau van het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid teweegbrengt, volgt uit het voorgaande dat de bestreden bepaling redelijk verantwoord is.

B.17. Het eerste middel is niet gegrond.

Wat betreft het tweede middel

B.18. Het tweede middel is afgeleid uit de schending, door de bepalingen van de wet van 18 mei 2024, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met

artikel II.3 van het Wetboek van economisch recht, in zoverre die een auto-expert zouden beletten om de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 bepaalde activiteiten uit te oefenen.

B.19. Op het moment van de inwerkingtreding van de wet van 18 mei 2024, bepaalde artikel 4 van de wet van 15 mei 2007, zoals het was gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 6 oktober 2011 :

« De taak van de auto-expert bestaat in de expertise, in de ruime zin, van de voertuigen zoals die zijn omschreven in het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

Als beoefenaars van het beroep van auto-expert worden degenen aangemerkt die geregeld en onpartijdig, voor andermans rekening, als zelfstandige of als loontrekkende, de volgende activiteiten verrichten :

1° voertuigen evalueren en nagaan of zij in overeenstemming zijn met de wetten en verordeningen, alsook of de identificatiegegevens en de beschrijving van die voertuigen met de werkelijkheid overeenkomen;

2° alle onderzoek en analyses van technische aard verrichten, teneinde de omstandigheden en de oorzaken te bepalen van de ongevallen waarin een of meer voertuigen betrokken zijn geweest, zodat de aansprakelijkheid voor die ongevallen kan worden vastgelegd;

3° bepalen in hoeverre de voertuigen zijn aangetast door slijtage, schade, gebreken en averij, alsook welke werkingsgebreken zij vertonen;

4° bepalen waaraan de in punt 3 opgesomde tekortkomingen te wijten zijn;

5° ramen welk materieel nadeel de voertuigen door de schade hebben geleden;

6° bepalen hoeveel en welke herstellingswerken nodig zijn teneinde het voertuig in zijn oorspronkelijke staat te herstellen, alsook de kostprijs ramen van die herstellingswerken en nagaan of ze naar behoren zijn uitgevoerd;

7° technisch inschatten of de immobilisatie van een voertuig gegrond is en de duur ervan bepalen;

8° een met redenen omkleed verslag opstellen over de uitvoering van de toegewezen opdracht ».

B.20. De wet van 18 mei 2024 wijzigt die bepaling niet.

Uit hetgeen is vermeld in B.15, volgt dat geen enkele bepaling van die wet ertoe strekt de auto-expert te beletten de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 opgesomde activiteiten uit te oefenen.

B.21. Artikel 6 van de wet van 20 november 2025 « tot wijziging van de wet van 15 mei 2007 tot erkenning en bescherming van het beroep van auto-expert en de oprichting van een Instituut van de auto-experts », dat op 14 december 2025 in werking is getreden, heeft artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 vervangen. Het voormelde artikel 6 beschrijft evenwel de functie van auto-expert als « de expertise, in ruime zin, van voertuigen » en lijst diens activiteiten op.

B.22. Het middel berust bijgevolg op een verkeerd uitgangspunt.

B.23. Het tweede middel is niet gegrond.

Wat betreft het derde middel

B.24. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, door de bepalingen van de wet van 18 mei 2024, inzonderheid artikel 3 ervan.

B.25.1. Krachtens artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof dient het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen te bevatten. Die uiteenzetting moet duidelijk en ondubbelzinnig zijn. De middelen van het verzoekschrift moeten ook te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn welke die regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door die bepalingen zouden zijn geschonden.

B.25.2. In zoverre het eerste onderdeel van het middel de schending van de in B.24 vermelde toetsingsnormen uitsluitend steunt op een kritisch uittreksel uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State over het voorontwerp van wet dat tot de wet van 18 mei 2024 heeft geleid, voldoet het niet aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, en is het derhalve onontvankelijk.

B.26. In een tweede onderdeel wordt aangevoerd dat de bepalingen van de wet van 18 mei 2024 niet toelaten een voldoende duidelijk onderscheid te maken tussen de activiteiten van private opsporing en de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 opgesomde activiteiten van een auto-expert.

B.27. « Activiteiten van private opsporing » in de zin van de wet van 18 mei 2024 brengen een « verregaande inmenging in de privacy en de persoonlijke levenssfeer van burgers » met zich mee (*Parl. St.*, Kamer, 2023-2024, DOC 55-3935/001, p. 5).

Zij bestaan onder meer in het verzamelen van inlichtingen verkregen door de verwerking van persoonlijke informatie (artikel 3, 3°).

B.28.1. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

B.28.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

B.28.3. De Grondwetgever heeft gestreefd naar een zo groot mogelijke concordantie tussen artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

De draagwijdte van dat artikel 8 is analoog aan die van de voormelde grondwetsbepaling, zodat de waarborgen die beide bepalingen bieden, een onlosmakelijk geheel vormen.

B.28.4. Het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd in de voormelde grondwets- en verdragsbepalingen, heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmengingen in hun privéleven.

B.28.5. Het recht op eerbiediging van het privéleven is evenwel niet absoluut. Artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens sluiten een overheidsinmenging in de uitoefening van dat recht niet uit, voor zover zij wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling.

B.29. Artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, legt de verplichting op dat de inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven en in het recht op bescherming van persoonsgegevens in duidelijke en voldoende nauwkeurige bewoordingen wordt geformuleerd die het mogelijk maken de hypothesen te voorzien waarin de wetgever een dergelijke inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven toestaat.

Inzake bescherming van de gegevens betekent dat vereiste van voorzienbaarheid dat voldoende precies moet zijn bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (EHRM, grote kamer, 4 mei 2000, *Rotaru t. Roemenië*, ECLI:CE:ECHR:2000:0504JUD002834195, § 57; grote kamer, 4 december 2008, *S. en Marper t. Verenigd Koninkrijk*, ECLI:CE:ECHR:2008:1204JUD003056204, § 99). Het vereiste dat de beperking bij wet dient te worden ingesteld, houdt met name in dat de rechtsgrond die de inmenging in die rechten toestaat, zelf de reikwijdte van de beperking op de uitoefening van het betrokken recht moet bepalen.

Eenieder moet een voldoende duidelijk beeld kunnen hebben van de verwerkte gegevens, van de bij een bepaalde gegevensverwerking betrokken personen, en van de voorwaarden voor en de doeleinden van de verwerking.

De vereiste graad van precisie van de betrokken wetgeving – die niet in elke hypothese kan voorzien – is onder meer afhankelijk van het domein dat wordt gereguleerd en van het aantal en de hoedanigheid van de personen tot wie de wet is gericht (EHRM, grote kamer, 4 december 2008, *S. en Marper t. Verenigd Koninkrijk*, voormeld, §§ 95 en 96).

B.30. Zoals is vermeld in B.15, volgt uit de in B.4.3 vermelde parlementaire voorbereiding dat auto-experts die de aard en de grootte van de schade aan een voertuig opmeten of die technische vaststellingen of technisch onderzoek uitvoeren, niet tot het toepassingsgebied van de wet van 18 mei 2024 behoren. Die activiteiten vallen namelijk onder de uitzonderingen bepaald in artikel 4, eerste lid, 2°, 3°, en 6°, van die wet.

Artikel 4, tweede lid, 2°, van de wet van 15 mei 2007 vermeldt als een van de beroepsactiviteiten van de auto-expert « [het uitvoeren van] elk onderzoek en elke analyse van technische aard […] om de omstandigheden en de oorzaken van de ongevallen te bepalen waarin een of meer voertuigen betrokken zijn en die toelaten de aansprakelijkheid voor die ongevallen vast te leggen ».

Bijgevolg laat de wet van 18 mei 2024 toe een voldoende duidelijk onderscheid te maken tussen de activiteiten van private opsporing en de in artikel 4 van de wet van 15 mei 2007 bepaalde opdrachten van een auto-expert. Voor zover de verzoekende partijen het criterium van de « technische aard van de handelingen » bekritiseren, is hun kritiek niet gericht tegen de bepalingen van de wet van 18 mei 2024, maar tegen artikel 4, tweede lid, 2°, van de wet van 15 mei 2007, dat niet door de eerstgenoemde wet werd gewijzigd.

B.31. Het tweede onderdeel van het derde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 oktober 2026.

De griffier, De voorzitter,

Frank Meersschaut Pierre Nihoul